

der lært sig til at støve op i Krogene og drage frem alt, hvad der trøster sig til en altfor velsignet Tryghed, snu op og ned paa det, banke det af og se, hvad det dur till!»

Strindberg undgaar ikke her en temmelig nøje Samstemning med de forhadte »gammeldags Kvindeemancipatricer« i Hjemmet. Fremtidens Selvstyre bliver, mener han, ikke saa meget en Fagstyrelse som et Tillidshverv. Og, hedder det videre, »finnes någon klokare og bättre egnad till styrelse än en gammal moder, hvilken i moderskapet och hushållet lært både regera och förvalta? Genom detta skola sederna förmildras och lagarne äfven, ty ingen har lært sig öfverseende så som en mor, ingen har lært sig huru tålig, huru litet fordrande man får vara med de felfulla människobarnen.«

Ikke saa ilde sagt af en Modstander!

Kirstine Frederiksen.

Om Ægtepagter.

Hvormeget vi end maa haabe, at den Tid ikke er fjærn, da *Loven* anerkjender Hustruens Ret til Myndighed og Raadighed saavel over det, hun ejer før Ægteskabet, som over det, hun senere erhverver, maa vi dog ikke glemme allerede nu at gjøre, hvad der efter den gjældende Lov kan gjøres for at raade Bod paa den store Uretfærdighed, der er vist mod Kvinden i Ægteskabet, idet Vielsen gjør hende — i formueretlig Henseende — »umyndig som Barnet og formueløs som Slaven«, eller som det ogsaa er udtrykt: det der sker ved Vielsen er, at Konen dør og Manden arver hende. Efter vor gjældende Ret gaar jo nemlig *Alt*, hvad Ægtefællerne ejer og ejendes vorder — ligegyldigt paa hvilken Maade, naar blot ikke anderledes *særlig* er bestemt — ind i en fælles Kasse, som kaldes Formuefællesskabet, men til denne Kasse har Manden alene Nøglen. Han er *eneraadig* over det Hele, hvorfølger, at hans Kreditorer kunne holde sig til det Hele, kun med den ved Lov af 7de Maj 1880 indførte *Undtagelse*: at over det, som Hustruen erhverver ved selvstændig Virksomhed, der ikke grundes eller vedligeholdes væsentlig ved